

Moj Bog! se je umirjal, kako bom pa umrl? Kje in od koga bom pa jaz zdaj dobil svojo smrt?

— A? se je spet priglasil.

Pogledal je na ženo, ki je bila Nič.

Lepa je bila, se je raznežil in ji odpušchal. Smehljal se ji je, ko da jo spet vidi nago. Ampak prava ... pošast.

Hudič...! je odmisлил vanjo.

## PESMI

Ela Peroci

### JUTRO

Sivo jutro dviga iz morskega dna  
ptičji ščebet, obris oken  
in slutnjo vrta in ceste —  
sivo jutro prebuja tesnobo srca,  
s še spečega telesa mi potegne odejo,  
na silo mi odpira oči  
in razgalja barve,  
potopljene misli, vse neizgovorjene besede  
in zamolčano ljubezen —  
s hladom umije sadeže včerajšnje bolečine,  
da pozelenijo  
in divje me preblisne spoznanje,  
da sem na kraju poti.  
Prekrije me ptičji ščebet,  
pokopljejo me obrisi oken in vrta in ceste,  
potopijo me neizgovorjene besede,  
sadeži se spreminjajo v kamenje,  
bolečina ga rojeva venomer.

### PISMO

Hodim v neznano  
in v poslednje pismo večera  
polagam droben kamen s ceste,  
pobarvam ga s svitom cestne luči,  
kakor v majhno gredico vsajam  
v kamen cvet,

ki mi je nekoč v rokah umrl  
pa ga ne morem oživeti.  
V večer razgrinja srce  
in v pismo spravljam h kamnu s ceste  
še sinje pletenje misli,  
veliko zank je razdrtih,  
pletenje se para in plete in plete  
od nekdanj do danes,  
brez diha se misli in zanke utapljaajo,  
da jih komaj rešujem v naročje in v večer.  
Pismo pošiljam v deželo brezčasja,  
miru in zadovoljstva, na dolgo pot skozi zlató  
in skozi blato, do blatnega polja,  
do blatnega gradu s podrtimi stolpi, stolpiči,  
z zlatim smehljajem;  
tam se pisma izgubljaajo,  
kakor se zgubi večer v noči  
in zarja v jutru.  
Od tod stopam že daleč v neznano.

#### GOLE MISLI

Tako se je vse ustavilo.  
Moje misli so spet gole, kakor so bile.  
Ničesar ne najdem, za kar bi jih skrila.  
Razgaljene so na mojem obrazu,  
razgaljene ostanejo v sobi, ki jo zapustim,  
misel ostane živa in gola s peresom,  
ki sem z njim pisala,  
misli razgaljam po papirju,  
razpenjam jih prek oken,  
rišem jih nad posteljo,  
vpлетam jih stari materi v lase,  
rišem jih v kavino usedlino  
in jih potem spet razbiram,  
misli, misli,  
ovijam jih okoli urinih kazalcev,  
oblačim jih namesto rokavic  
in vam jih dajem —  
ne sprejemate jih,  
samo razgaljate jih še bolj,  
da ostanejo še bolj gole.  
Ne glejte tako izdajalsko.

## V NAJTIŠJEM MIRU

V najtišjem miru mi spleza po hrbtu strah,  
da bi me zadrnil.  
Noč prebedim, da ne bi preslišala lastnega krika  
in mraz mi žgoče prebada noge,  
senca nosi s seboj senco in senca senco  
preteklih življenj nesrečnikov,  
bližajo se mi, da bi popile poslednjo svetlobo dne,  
ki ni več dan,  
da bi zadušile zadušeno besedo,  
da bi zaprle usta, ki ne kličejo več,  
da bi zadržale roke v vsakdanjih dolžnostih,  
da bi zakovale noge za vselej,

v prah so razpršile poslednjo svetlobo lepote,  
naj mi zaprejo še oči —  
— res je, sonce je eno samo  
in ni sijalo samo njim.

## PESEM

Ko prestavljam zaprašene stole,  
si zaželim,  
vrnite se, prosim, in sedite.  
Prisluhnite z menoj tišini pred nočjo.  
Včeraj se je spustila k meni dobra ptica,  
pozobala je drobna zrna iz davnih pričakovanj.  
Eno zrno je zlato,  
pustila ga je zakopanega, kakor je,  
globoko.  
To bo poslednja pesem.